

Sygn. akt IV Ua 1/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Kubiczak – Kleśta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2023 roku w Sieradzu

sprawy z odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z 8 grudnia 2021 roku Nr (...)

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 listopada 2022 roku sygn. akt IV U 24/22

1. Oddała apelację.
2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz B. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt IV Ua 1/23

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 grudnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wliczył do jednego okresu zasiłkowego rozpoczynającego się od 15 marca 2021 r. okresy orzeczonej niezdolności do pracy od 15 marca 2021 r. do 12 września 2021r. i od 14 września 2021 r. do 7 grudnia 2021r. i odmówił B. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 września 2021 r. do 7 grudnia 2021r. W uzasadnieniu wskazał, że okresy niezdolności do pracy zostały spowodowane tą samą chorobą, a tym samym pełen okres zasiłkowy 182 dni został wykorzystany do 12 września 2021r.

W odwołaniu decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w okresie od 14 września 2021r. do 7 grudnia 2021r. W uzasadnieniu wskazała, że od 15 marca 2021r. przebywała na zwolnieniu lekarskim wystawionym przez lekarza pierwszego kontaktu, a następnie lekarza psychiatrę. Po zakończeniu leczenia w dniu 13 września 2021 r. stawiała się do pracy. Otrzymała skierowanie do lekarza medycyny pracy i w tym samym dniu uzyskała zaświadczenie, że jest zdolna do wykonywania pracy na swoim stanowisku pracy. W nocy z 13 na 14 września 2021 r. poczuła silny ból w barku prawej ręki, który uniemożliwiał jej wykonywanie obowiązków służbowych od 14 września 2021r. do 7 grudnia 2021r.

Organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu, wyrokiem z 29 listopada 2022 roku, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 14 września 2021r. do 7 grudnia 2021 r., zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz B. S. kwotę 180,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a orzeczenie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Odwołująca jest emerytem. W spornym okresie pracowała w Firmie Handlowej (...) na stanowisku dyrektora ds. nawozów i węgla. Do 12 września 2021r. była niezdolna do pracy z powodów psychiatrycznych. Cierpiała na zaburzenia lękowe. Uzyskała orzeczenie lekarza medycyny pracy, że od 13 września 2021r. jest zdolna do pracy. W dniu 13 września 2021r. była w pracy i przepracowała cały dzień. W nocy zaczął ją boleć bark. Odwołująca dojeżdża do pracy samochodem a ten ból uniemożliwiał jej prowadzenie pojazdu. Od 14 września 2021 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodów ortopedycznych związanych z barkiem. Odwołującej trudno powiedzieć, czy ten ból barku miał związek z urazem barku, którego doznała w dniu 3 czerwca 2021r. Po urazie była na badaniach kontrolnych u ortopedy i wszystko było dobrze, jeżeli chodzi o bark. Kontynuowała leczenie ortopedyczne do 31 grudnia 2021 r. W dniu 4 lipca 2021 r. wykonała badanie MR barku prawego. Obecnie odwołująca jest po leczeniu operacyjnym nowotworu złośliwego. Jest pod kontrolą onkologiczną. Kontynuuje leczenie w Instytucie (...) w G.. W opinii biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy niezdolność do pracy odwołującej trwająca do dnia 12 września 2021 r. była spowodowana inną chorobą niż niezdolność do pracy od 14 września 2021r.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji doszedł do przekonania, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2022r. poz. 1732), w brzmieniu ustawy obowiązującym do 31 grudnia 2021r., zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2- nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży- nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl art. 9 ust. 1 ww. ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Sąd Rejonowy zaznaczył, że okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych okoliczności: niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy, przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni. Oznacza to, że w razie następujących po sobie bezpośrednio okresów niezdolności do pracy z powodu różnych chorób wlicza się wszystkie te okresy niezdolności do okresu zasiłkowego, gdy między okresami niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby występuje przerwa, to jeśli jest ona krótsza niż 60 dni – okresy obu niezdolności się sumuje, jeśli jest zaś dłuższa, następna niezdolność do pracy rozpoczyna bieg nowego okresu zasiłkowego. Natomiast bieg okresu zasiłkowego liczy się zawsze od początku, jeśli nowa niezdolność do pracy jest z innej przyczyny niż poprzednia i wystąpiła po przerwie co najmniej jednodniowej.

W ocenie sądu pierwszej instancji w sprawie wymagało ustalenia, czy odwołująca, o co wnosi, w dniu 13 września 2021 r. odzyskała zdolność do pracy a tym samym, czy z dniem 14 września 2021r. rozpoczął się nowy okres zasiłkowy z powodu niezdolności do pracy wywołanej inną chorobą niż niezdolność do pracy trwająca do dnia 12 września 2021r. Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej i medycyny pracy lek. med. I. P.. W pisemnej opinii biegła stwierdziła, że niezdolność do pracy odwołującej trwająca do dnia 12 września 2021 r. była spowodowana inną chorobą co niezdolność do pracy od 14 września 2021r. Biegła zauważyła, że w okresie niezdolności do pracy trwającej od 22 maja 2021 r. do 18 czerwca 2021r. z powodu zaburzeń depresyjno – lękowych doszło u odwołującej w dniu 3 czerwca 2021r. do urazu barku prawego. Tak więc od 3 czerwca 2021 r. były to choroby współistniejące. Ale to nadal dolegliwości sfery psychicznej powodowały u wnioskodawczyni niezdolność do pracy zarobkowej na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy ZUS ZLA. W przeciwnym razie, gdyby dominowały dolegliwości i ograniczenia sprawności barku prawego, to one byłyby

podstawą orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy. Z dokumentacji medycznej z (...) wynika, iż wizyty lekarskie były wyłącznie kontrolne. Ortopeda nie zlecał farmakoterapii, czy rehabilitacji medycznej. W dniu 6 lipca 2021 r. ortopeda wydał skierowanie na badanie rezonansem magnetycznym, które wnioskodawczyni okazała na kolejnej wizycie w dniu 17 sierpnia 2021 r. W przeddzień wnioskodawczym otrzymała od psychiatry leczenie farmakologiczne oraz dalsze orzeczenie o niezdolności do pracy z powodu nadal złego samopoczucia psychicznego, utrzymującego się poczucia krzywdy, pogorszenia jakości snu i nasilenia się dolegliwości bólowych brzucha. Na ww. wizycie u psychiatry innych dolegliwości, które wpływałyby na stan psychiczny wnioskodawczym nie podała. Następnie, 13 września 2021 r. wnioskodawczyni przeszła profilaktyczne badanie lekarskie kontrolne po długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych w Poradni (...), uzyskując wynik pozytywny i orzeczenie o zdolności do pracy na stanowisku dyrektor działu nawozów i węgla, na okres jednego roku. Jest to równoznaczne z odzyskaniem pełnej zdolności do pracy zarobkowej, w tym również ruchowej (wysokie prawdopodobieństwo prowadzenia samochodu służbowego w ramach obowiązków na ww. stanowisku pracy). Od wizyty w dniu 17 sierpnia 2021r. kolejna kontrola ortopedyczna miała miejsce dopiero 14 września 2021 r. z powodu narastającego od dnia poprzedniego (po wizycie u lekarza profilaktyka) gwałtownego bólu barku prawego, co skutkowało orzeczeniem o czasowej niezdolności do pracy z przyczyn ortopedycznych. Co istotne, potwierdził to lekarz orzecznik ZUS w dniu 11 października 2021 r.

Ostatecznie, doprowadziło to biegłą do wniosku, że niezdolność do pracy wnioskodawczyni trwająca do 12 września 2021r. była spowodowana przyczyną psychiatryczną (kod ICD-10 F41 Zaburzenia depresyjno — lękowe), a więc inną niż przyczyna ortopedyczna niezdolności do pracy od 14 września 2021 r. (kod ICD -10 M75 Uszkodzenie barku). Ze wskazaną opinią biegłej sądowej, jako jasną, logiczną i pełną Sąd Rejonowy w pełni się zgodził i ją podzielił. Biegła odpowiedziała na wszystkie zarzuty i zastrzeżenia pełnomocnika organu rentowego, a swoje stanowisko szczegółowo uzasadniła. Z tych względów, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., sąd orzekł jak w sentencji i przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 14 września 2021r. do 7 grudnia 2021 r. z uwagi na otwarcie z dniem 14 września 2021 r. nowego okresu zasiłkowego. W pkt 2 wyroku Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej na podstawie art. 98 k.p.c. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w poczynionych ustaleniach faktycznych dotyczących schorzenia wnioskodawczyni i jej niezdolności do pracy oraz okresów tej niezdolności, sprzeczność tych ustaleń z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

- naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233§1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, w postaci opinii biegłego sądowego chorób wewnętrznych i medycyny pracy z dnia 25.05.2022r. wraz z opinią uzupełniającą z dnia 12.10.2022r., przejawiającą się w błędnym wywiedzeniu wniosków wynikających z opinii,

- naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U z 2021r. poz. 1133).

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy i dowolny ocenił opinię biegłego, nie uwzględniając złożonych przez organ rentowy zastrzeżeń do opinii. Wnioskodawczyni w okresie od 29.03.2021 r. była leczona z przyczyn psychiatrycznych. W czasie trwającej czasowej niezdolności do pracy od 22.05.2021 r., doznała w dniu 03.06.2021 r. urazu barku prawego. Z tego powodu była konsultowana w SOR, a następnie leczona ortopedycznie. W dniu 04.07.2021 r. wykonano MR barku prawego. Wnioskodawczyni kontynuowała leczenie ortopedyczne do dnia 31.12.2021r. Potwierdza to przeprowadzone w dniu 11.10.2021 r. badanie przez Lekarza

Orzecznika ZUS. Była zatem leczona z powodu dwóch chorób (kod ICD F41 i kod ICD M75). W dniu 16.08.2021 r. wystawiono kolejne zaświadczenie lekarskie z kodem choroby F41 na okres od 16.08.2021 r. do 14.09.2021 r. Następnie w dniu 19.08.2021 r. zaświadczenie to zostało anulowane i wystawiono nowe zaświadczenie od 16.08.2021 r. do 12.09.2021 r. kiedy to zakończył się podstawowy okres zasiłkowy. W dniu 14.09.2021 r. ortopeda wystawił zaświadczenie lekarskie z kodem M75 i jest to kontynuacja leczenia od 06.2021 r. o czym biegła nie wspomina. Nie sposób zatem zgodzić się ze stanowiskiem , iż niezdolność do pracy od 12.09.2021 r. była spowodowana tylko przyczyną psychiatryczną, a od 14.09.2021 r. przyczyną ortopedyczną. Wnioskodawczyni bowiem kontynuowała leczenie z przyczyn ortopedycznych które rozpoczęło się w czerwcu 2021 r., kiedy to przebywała na zwolnieniach z przyczyn psychiatrycznych. Dlatego okresy leczenia winny być zdaniem organu rentowego zliczane do jednego okresu zasiłkowego. Dla interpretacji art. 9 ust. 1 i 2 w związku z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiegokolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 9 ust. 1. Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2022 r. II USK 504/21.

Ubezpieczona wniosła o oddalenie apelacji jako niezasadnej, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję. Podniosła za biegłą, że „z całokształtu dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy wynika, iż niezdolność do pracy wnioskodawczyni trwająca do 12.09.2021 r. była spowodowana przyczyną psychiatryczną (kod ICD-10 F41 Zaburzenia depresyjno-lękowe), a więc inną niż przyczyna ortopedyczna niezdolności do pracy od 14.09.2021 r. (kod ICD-10 M75 Uszkodzenie barku)”. Wnioskodawczyni przepracowała cały dzień 13.09.2021 r. po tym jak została dopuszczona do pracy Orzeczeniem lekarskim nr (...) z dnia 13.09.2021r. (ta okoliczność jest pomijana przez Organ rentowy, ale dostrzeżona przez Sąd I instancji). „W dniu 13 września 2021r. wnioskodawczyni przeszła profilaktyczne badanie lekarskie kontrolne po długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych w Poradni (...), uzyskując wynik pozytywny i orzeczenie o zdolności do pracy na stanowisku dyrektor działu nawozów i węgla, na okres jednego roku. Jest to równoznaczne z odzyskaniem pełnej zdolności do pracy zarobkowej, w tym również ruchowej (wysokie prawdopodobieństwo prowadzenia samochodu służbowego w ramach obowiązków na ww. stanowisku pracy).” Z art. 57 ust. 1 lit. a ustawy zasiłkowej wynika, że niezdolność do pracy spowodowana tą samą chorobą powinna zostać oznaczona na zaświadczeniu lekarskim poprzez wpisanie kodu literowego. Kod literowy A umożliwia sprawdzenie, czy do okresu poprzedniej niezdolności do pracy należy doliczyć okresy kolejnej/aktualnej niezdolności do pracy. Nadmienić należy, że kod literowy w 2 okresach zwolnienia lekarskiego nigdy nie został zakwestionowany przez Organ rentowy, podobnie jak orzeczenie lekarskie o dopuszczeniu do pracy lekarza medycyny pracy.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje oparcie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści art. 8 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (w wersji obowiązującej do 31 grudnia 2021 r.).

Odnosząc się do apelacji należy zauważyć, że w przeważającej mierze formułuje zarzuty naruszenia prawa procesowego, a ewentualne ich podzielenie miałyby bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez sąd I

instancji ustaleń faktycznych. I tak, należy podkreślić, że sąd meriti, w granicach apelacji, przeprowadził wyczerpujące, prawidłowo ukierunkowane postępowanie dowodowe, a zebrany materiał rozważył i ocenił w granicach uprawnienia, jakie daje mu przepis art. 233 § 1 k.p.c., jednocześnie granic tych nie przekraczając. Co ważne w sprawie, wywód przeprowadzony przez sąd pierwszej instancji co do tego, jakie znaczenie nadać zaprezentowanym przez strony dowodom przydatnym do oceny faktycznej i prawnej żądania przyznania prawa do zasiłku chorobowego i jakie z tych dowodów wyprowadzić wnioski, jest logiczny, wyważony, przeto nie poddaje się krytyce. Na uwagę zasługuje wyczerpująca, fachowa, zgodna z doświadczeniem życiowym i zawodowym Sądu Rejonowego, ocena osobowego i nieosobowego materiału dowodowego, którą sąd odwoławczy w pełni akceptuje. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Zaś, do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby apelujący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, to jest, regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 16 grudnia 2005 roku w sprawie III CK 314/05). Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można zarzucić sądowi pierwszej instancji naruszenia powyższych reguł. Co istotne w sprawie, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Należy zaznaczyć, że tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona, czego organ rentowy w apelacji nie wykazał. Zdaniem Sądu Okręgowego, na powyższe wskazuje uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji, które posiada elementy niezbędne, jak też dane pozwalające na kontrolę rozstrzygnięcia w granicach zaskarżenia. Przy czym, Sąd Rejonowy wystarczająco wyjaśnił dlaczego nie uwzględnił wszystkich zaoferowanych przez ZUS dowodów. Powyższe wynika z dopuszczalnej oceny całości materiału dowodowego i to oceny w granicach uprawnienia, jakie daje sądowi przepis art. 233 § 1 k.p.c. Ostatecznie, w ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom apelacji, w granicach zaskarżenia, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, przede wszystkim wystarczające oraz kompletne, a wyprowadzone z nich wnioski nie budzą zastrzeżeń. W konsekwencji, ustalenia te sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne, zatem nie powiela (podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, LEX nr 577829; 14 maja 2010 r., II CSK 545/09, LEX nr 602684; 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09, LEX nr 602700; 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 Nr 3, poz. 60). Tak więc, mając na uwadze dotychczasowe rozważania, Sąd Rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, nie ma w nich dowolnej oceny dowodów zaoferowanych przez strony procesu, jak to zarzucił apelujący. Co istotne, sąd odwoławczy nie doszukał się podstaw faktycznych do zaakceptowania zarzucanej dowolności sądu pierwszej instancji w wyprowadzaniu wniosków z treści opinii biegłej sądowej specjalistki chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej i medycyny pracy z dnia 25.05.2022r. i opinii uzupełniającej z dnia 12.10.2022r., przejawiającej się błędnym wywiedzeniem wniosków wynikających z tychże opinii. Zarzuty tak sformułowane należy uznać za bezzasadne. Sąd meriti przekonująco, z podaniem dowodów, uzasadnił przyczyny swojego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Przypomnieć należy, że co do zasady sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że jeśli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Co istotne, tylko gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Treść opinii powołanej biegłej daje pełną podstawę do twierdzenia, że przekonanie apelującego o braku przesłanek do przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpoznał sprawę dopuszczając i akceptując ww. dowody z tychże opinii biegłej. Należy podzielić pogląd Sądu Rejonowego, że przedmiotowe opinie okazały się ostatecznie prawidłowe, fachowe, co

ważne, sporządzone przez biegłą właściwej specjalności. Biegła kategorycznie stwierdziła, że niezdolność do pracy odwołującej trwająca do dnia 12 września 2021 r. była spowodowana inną chorobą co niezdolność do pracy od 14 września 2021r. W okresie niezdolności do pracy trwającej od 22 maja 2021 r. do 18 czerwca 2021r. z powodu zaburzeń depresyjno - lękowych doszło u odwołującej w dniu 3 czerwca 2021r. do urazu barku prawego. Od 3 czerwca 2021 r. były to choroby współistniejące, jednakże dolegliwości sfery psychicznej powodowały u wnioskodawczyni niezdolność do pracy zarobkowej na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy ZUS ZLA. W przeciwnym razie, gdyby dominowały dolegliwości i ograniczenia sprawności barku prawego, to one byłyby podstawą orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy. Z dokumentacji medycznej z Poradni Ortopedycznej wynika, iż wizyty lekarskie były wyłącznie kontrolne. Ortopeda nie zlecał farmakoterapii, czy rehabilitacji medycznej. W dniu 6 lipca 2021 r. ortopeda wydał skierowanie na badanie rezonansem magnetycznym, które wnioskodawczyni okazała na kolejnej wizycie w dniu 17 sierpnia 2021 r. W przeddzień wniosku otrzymała od psychiatry leczenie farmakologiczne oraz dalsze orzeczenie o niezdolności do pracy z powodu nadal złego samopoczucia psychicznego, utrzymującego się poczucia krzywdy, pogorszenia jakości snu i nasilenia się dolegliwości bólowych brzucha. Na ww. wizycie u psychiatry innych dolegliwości, które wpływałyby na stan psychiczny wnioskodawczyni nie podała. 13 września 2021 r. wnioskodawczyni przeszła profilaktyczne badanie lekarskie kontrolne po długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych w Poradni (...), uzyskując wynik pozytywny i orzeczenie o zdolności do pracy na stanowisku dyrektor działu nawozów i węgla, na okres jednego roku. Jest to równoznaczne z odzyskaniem pełnej zdolności do pracy zarobkowej, w tym również ruchowej. Od wizyty w dniu 17 sierpnia 2021r. kolejna kontrola ortopedyczna miała miejsce dopiero 14 września 2021 r. z powodu narastającego od dnia poprzedniego (po wizycie u lekarza profilaktyka) gwałtownego bólu barku prawego, co skutkowało orzeczeniem o czasowej niezdolności do pracy z przyczyn ortopedycznych, co potwierdził lekarz orzecznik ZUS w dniu 11 października 2021 r. Ostatecznie, na podstawie ww. opinii, doprowadziło to sąd pierwszej instancji do słusznego wniosku, że niezdolność do pracy wnioskodawczyni trwająca do 12 września 2021r. była spowodowana przyczyną psychiatryczną (kod ICD-10 F41 Zaburzenia depresyjno – lękowe), a więc inną niż przyczyna ortopedyczna niezdolności do pracy od 14 września 2021 r. (kod ICD -10 M75 Uszkodzenie barku). Również sąd odwoławczy uznał omawiane opinie za fachowe, przekonujące oraz ostateczne, sporządzone przez biegłą posiadających specjalne kwalifikacje i doświadczenie również w zakresie holistycznej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej. W ocenie sądu odwoławczego, nie ma żadnych uzasadnionych powodów do ich kwestionowania, co stara się czynić apelant. W szczególności, zarzuty sformułowane przez skarżącą nie mają żadnego odzwierciedlenia w stanie sprawy i nie mogą być podstawą do odrzucenia kwestionowanych wniosków opinii jako wadliwych. Wręcz przeciwnie, ustalenia i wnioski ww. opinii, zważywszy na wnioski i zarzuty apelacyjne, sąd odwoławczy przyjął za wartościowy środek dowodowy pod kątem prawa do zasiłku chorobowego. Dodatkowo, odnosząc się do twierdzeń i zarzutów apelującej, sąd odwoławczy uznał, że ww. opinie spełniają wszystkie wymogi przewidziane przez art. 285 § 1 k.p.c., a o ich wadliwości nie może decydować odmienna, subiektywna ocena stanu zdrowia dokonana przez apelującego.

Tym samym, nie doszło do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 9 ust. 1-2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., poz. 1133 z późn. zm.; dalej: ustawa zasiłkowa) poprzez ich błędne zastosowanie i przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w okresie od 14 września 2021r. do 7 grudnia 2021 r. z uwagi na otwarcie z dniem 14 września 2021 r. nowego okresu zasiłkowego. Niezdolność do pracy wnioskodawczyni trwająca do 12.09.2021 r. była spowodowana przyczyną psychiatryczną (kod ICD-10 F41 Zaburzenia depresyjno-lękowe), a więc inną niż przyczyna ortopedyczna niezdolności do pracy od 14.09.2021 r. (kod ICD-10 M75 Uszkodzenie barku)". Skarżąca przepracowała cały dzień 13.09.2021 r. po tym jak została dopuszczona do pracy Orzeczeniem lekarskim nr (...) z dnia 13.09.2021r. 13 września 2021r. wnioskodawczyni przeszła profilaktyczne badanie lekarskie kontrolne po długotrwałej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych w Poradni (...), uzyskując wynik pozytywny i orzeczenie o zdolności do pracy na stanowisku dyrektor działu nawozów i węgla, na okres jednego roku. Jest to równoznaczne z odzyskaniem pełnej zdolności do pracy zarobkowej, w tym również ruchowej (wysokie prawdopodobieństwo prowadzenia samochodu służbowego w ramach obowiązków na ww. stanowisku pracy).

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i brak jest podstaw do jego zmiany, co skutkuje oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję sąd orzekł na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz.1804).